

“Φιγγάρι μου λαμπρό λαμπρό”

Φιγγάρι μου λαμπρό λαμπρό κι λαμπρουφουτισμένο,
πολ' άρχιασις οσύ να βγείς κι αρχείς να βασιλέψεις,
να σκουτιδιάσουν τα ιβουνά, να 'σκιώσουν τα λαγκάδια,
να πάν' τ' αιδόνια στις φουλιές και τα πιδιά στις μάνις,
να πάει κι ού νιός όπ' αγαπάει, να πάει μί την ώρα.

Σαράντα βίγλις έστησαν, σαράντα καρασούλια,

κανένας δεν τους ένιουσι, κανένας δεν τους νιώθει.

Η μάννα της τους ένιουσι, η μάννα τους τους νιώθει.

-Κόρη μ' τι τρίζει η κλίνη σου τι τρίζει του κριββάτι;

-Μάννα μ' τα χέρια μί, πονούν κι οι πλάτις μου μί σφάζουν

Ούλη μιρά στουν αρχαλειό κι τού βραδύ στη ρόκα,

Κι του πρού στου κέντημα.

-Του κέντημα είναι γλέντισμα κι ή ρόκα είναι καμάρι,

Κι ού έρημους ού αρχαλειός είναι σκλαβιά μιγάλη

Δεν είν' απού τούν αρχαλειό, δεν είναι απού τη ρόκα,

Μόν' είν' αγόρος φίλημα.